

РЕШЕНИЕ

№ 28101

гр. София, 22.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 09.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **7467** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е исково и е по реда на чл.226 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр.чл.203 и сл. АПК.
С Решение №6953/0412.20.04.202а година, постановено по адм.дело №11333/2019 година по описа на Административен съд София град, АССГ- Второ отделение, 52 състав е отхвърлил предявения иск от Г. Б. С. от [населено място] против Национална агенция за приходите за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в периода от 15.07.2019 г. до предявяването на исковата молба на 16.09.2019 г. в размер на 1000.00 лева вследствие на незаконосъобразно бездействие от страна на ответника, изразяващо се в неизпълнение в достатъчна степен на задължения по чл. 59, ал.1 ЗЗЛД и по чл. 24 и чл. 32 от Общия регламент относно защитата на лични данни ЕС 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 г. /GDPR/ да гарантира достатъчно ниво на сигурност на обработваните от него лични данни на ищеца, довело до неразрешено разкриване на личните данни на ищеца, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 15.07.2019 г. до окончателното изплащане на задължението.

С Решение №7900/26.06.2024 година, постановено по адм.дело № 913/2021 година по описа на Върховния административен съд, ВАС-Пето отделение е отменил първоинстанционното съдебно решение на АСС и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав. Задължителните указания (чл.224 АПК), дадени с отменителното решение, са по приложението на процесуалния закон. В съдебно заседание пред АССГ при новото разглеждане на делото, ищецът се представлява от адв.Ю., който моли за уважаването на иска и за присъждането на разноските, направени за всички съдебни инстанции до този момент.

При новото разглеждане на делото, процесуалният представител на ищеца депозира писмено становище, че поддържа предявения иск и моли за уважаването му, както и за присъждане на разноски за всички съдебни инстанции дотук.

Ответникът- Националната агенция за приходите (НАП) се представлява от юрк. А., която моли за отхвърлянето на иска, като поддържа, че нито един от елементите на фактическия му състав не е бил доказан. Заявава и искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП (редовно призвана, като е получила и препис от определението за насрочване на делото) не изпраща прокурор в две поредни съдебни заседания при новото разглеждане на делото.

Административен съд-София град, след като обсъди доводите на страните, вкл.и като и прецени събраните при новото разглеждане на делото доказателства, в изпълнение на задължителните указания на ВАС по приложението на процесуалния закон, намира за установено следното:

От фактическа страна:

Ответникът НАП е специализиран държавен орган към министъра на финансите за установяване, обезпечаване и събиране на публични вземания и определени със закон частни държавни вземания (чл.2, ал.1 от ЗНАП) и администратор на лични данни по смисъла на чл.4, т.7 от Общия регламент относно защитата на личните данни.

Страните не спорят от фактическа страна, че поради нерегламентиран достъп на неизвестно лице, публично оповестен на 15.07.2019 г., е изтекла информация от информационните масиви на НАП, съдържаща лични данни на общо 6 074 140 физически лица, от които 4 104 786 живи физически лица, български и чужди

граждани, и 1 989 598 починали физически лица.

Ноторно известен е фактът, че след изтичането на лични данни от информационните масиви на НАП, последната е информирала за това С. градска прокуратура и Комисията за защита на личните данни.

По делото е представена и приета извадка от получен SMS, с посочен в него час-16.02, но без посочена дата, със следното съдържание: „НАП: По заявка номер 62468 ИМА неправомерно разкрити лични данни“. Не е посочен телефонният номер, на който е получен SMS. Макар и тези данни да са непълни, съпоставени с обстоятелството, че след като е бил задължен с протоколно определение от 08.07.2020 г. от АССГ при първоначалното разглеждане на делото, ответникът не е предоставил исканата справка за вида и обема на личните данни на ищеца, до които е осъществил нерегламентиран достъп, както и копие от самите документи, мотивира съда да приеме, че такъв нерегламентиран достъп до лични данни на ищеца е бил осъществени, съотв. че неговите лични данни са сред изтеклата информация от информационните масиви на НАП, станало публично известно на 15.07.2019 година. Съдържанието на депозираната на 15.07.2020 година от процесуалния му представител молба изглежда да е насочена към съзнателно прикриване на поисканата информация. Обратното на това просто би представлявало груба некомпетентност на администратора на лични данни и след настъпване на процесното събитие. Не би могло да има друго логично обяснение, след като ответникът-администратор на лични данни нито представя доказателства, че данните на ищеца не са сред изтеклите, нито представя доказателства, които точно негови лични данни са изтекли.

За да установи, че е предприел всички необходими мерки за защита на личните данни ответникът се позовава само на събраните при първоначалното разглеждане на делото писмени доказателства, като не ангажира нови доказателства, след осъщественото разпределение на доказателствената тежест между страните и дадения проект о- доклад по делото, приет от него без възражения.

От събраните при първоначалното разглеждане на делото писмени доказателства се установява, че с Решение на Управителния съвет на НАП е създадена Дирекция „Превенция на финансовата и информационна сигурност“ в структурата на ЦУ на НАП за постигане и гарантиране на информационната сигурност на системите на

НАП. В тази връзка по делото са представени: Предложение на изпълнителния директор до Управителния съвет на НАП; Решение на Управителния съвет на НАП РМФ№56 от 28.09.2010 г. за създаване на дирекция „Превенция на финансовата и информационна сигурност“, на пряко подчинение на изпълнителния директор на НАП и Процедура ПФИС 7, ВЕРСИЯ в „Оценка на риска за информационната сигурност.

Със Заповед №ЗЦУ-586/30.04.2014 г. на Изпълнителния директор на НАП е наредено да се внедри СУСИ по стандарт БДС ISO/IEC 27001:2006 в НАП.

Със Заповед №ЗЦУ-733/17.06.2016 г. на Изпълнителния директор на НАП са утвърдени „Процедури с приложения към тях на отдел „Превенция на финансовата и информационна система“ в Инспекторат на НАП, „Вътрешни правила за мрежовата и информационна сигурност, а именно: Правила за ползване на електронна поща и Интернет в НАП, версия 3.0; Правила за ползване на мрежови файлови ресурси в НАП, версия 2.0; Правила за правата и задълженията на потребителите, ползващи информационни активи в НАП, версия 2.0; Правила за работа от разстояние в НАП, версия 2.0; Правила за работа с преносими информационни активи в НАП, версия 2.0; Правила за управление на достъпа до информационни активи и услуги в НАП, версия 2.0. Със същата заповед е утвърдена и „Политика по информационна сигурност на НАП“, версия 3.0.

Със Заповед №ЗЦУ-1596/29.11.2017 г. на Изпълнителния директор на НАП са утвърдени „Указания за унищожаване на информация и информационни носители в НАП, ведно с приложенията към него, както следва: Препоръчителен софтуер за изтриване на информация и верификационна проверка; Описание на методите и минимални препоръки за санитарна обработка на данни и софтуер и Образец на Протокол за унищожаване на информация и/или информационен носител.

Със Заповед №ЦУ-746/25.05.2018 г. на Изпълнителния директор на НАП е утвърдена Политика по защита на личните данни в НАП, както и е наредено на Директора на Дирекция „Комуникации и протокол“ да предприеме необходимите действия за популяризиране на политиката.

Със Заповед №ЗЦУ-1436/15.10.2018 г. на Изпълнителния директор на НАП са утвърдени „Указания за разработване, попълване и/или зареждане с данни на образци на документи и приложения, утвърдени на основание чл. 10, ал.1, т.5 и т.7 ЗНАП“,

„Указания за обозначаване и работа с информация“, „Указания за попълване на образци на процедура“, „Указания за попълване на образца на инструкция“ и др..

Утвърдена е Политика по информационна сигурност на НАП.

Приета е Методика за оценка на риска, версия 1.1, към 11.2015 г., представляваща приложение № 3 към Процедура ПФИС 7.

В НАП е утвърдена Инструкция №2/08.05.2019 г. за мерките и средствата за защита на личните данни, обработвани в НАП и реда за движение на преписки и заявяване на регистри. Като приложение №1, към чл.24, ал.2 от Инструкцията, служителите на НАП попълват декларация за това, че ще пазят в тайна личните данни на трети лица, станали им известни при изпълнение на служебните им задължения, няма да ги разпространяват и да ги използват за други цели, освен за прякото изпълнение на служебните им задължения.

Представено е и Удостоверение на Изпълнителния директор на НАП, видно от което е, че във връзка с извършения неоторизиран достъп до информационната система на НАП и последвалото неправомерно разпространение на лични данни, в периода от 15.07.2019 г. до 09.07.2020 г. включително, няма служители от дирекция „Информационни системи и моделиране на бизнес процеси“ в ЦУ на НАП и от отдел „Информационни системи“ в ТД на НАП с наложено дисциплинарно наказание „Уволнение“, на основание чл. 90, ал. 1, т. 5 от ЗДСл и чл. 188, т. 3 от КТ.

Относно твърденията на ищеца за претърпени неимуществени вреди в хода на настоящото производство са събрани гласни доказателства. От показанията на св. Х. се установява, че ищецът му е приятел и че същият бил много притеснен от факта, че личните му данни са изтекли от НАП. Притеснявал се за това, че имал пари в банката от продажба на имот, които според него вследствие на изтеклите лични данни е могло да бъдат неправомерно изтеглени. Притеснявал се и за имотите, които притежава, че могат да бъдат продадени с фалшиво пълномощно. Вследствие на притесненията състоянието на ищеца се влошило, не се чувствал добре, имал високо кръвно, пиел успокоително. От спокоен и уравновесен човек станал нервен и избухлив, което му състояние продължава и до сега.

Представените от страна на ответника документи за доказване изпълнение на задълженията си установяват реда по който е следвало да се обработват личните

данни от ответника. Те не установяват при условията на пълно главно доказване, че са предприети всички подходящи мерки за защита на личните данни на всички физически и юридически лица, които притежава и обработва в служебно качество; придържането към одобрените кодекси за поведение или одобрени механизми за сертифициране, както и че прилага конкретни подходящи технически и организационни мерки, съобразени с конкретните рискове, вкл. и за изясняване на техническия механизъм на неоторизирания достъп до лични данни, осъществен на 15.07.2019 г.; до какви конкретно устройства или системи, съхраняващи данни е осъществен, изцяло на външна намеса ли се дължи достъпът и възможно ли е това, предприетите технически мерки, за да бъде предотвратен такъв достъп, достатъчни ли са, предвид достиженията на техническия прогрес и различните рискове, и технически възможно ли е било предотвратяването на изтичането на данни.

Въз основа на гореизложеното съдът обуславя категоричен извод, че ответникът не доказва, че приложените от него технически и организационни мерки към момента на теча на данни са подходящите по смисъла на чл. 24 и 32 ОРДЗ, като са били съобразени с рисковете, свързани със съответното обработване и естеството, обхватът и прилагането им от най-голямата и най-добре обезпечената, вкл. финансово (по естеството си) администрация в държавата-данъчната.

От правна страна:

Преценката за допустимост на иска е осъществена при първоначалното разглеждане на делото от АССГ и не е налице дадено от ВАС задължително указание във връзка с нея, както и настъпило изменение на обстоятелствата, което да налага повтарянето ѝ от съда.

За необходимо обаче съдът намира допълнително да изложи следното:

Съгласно чл.10, ал.1 от ЗОДОВ, делата по този закон пред съда се разглеждат със задължително участие на прокурор. В този смисъл е и Тълкувателно решение № 7 от 25.11.2010 г. на ВАС по т. д. № 3/2010 г.

В конкретния случай се поставят два въпроса:1. Дали под задължително участие следва да се разбира явяване на прокурор от съответната прокуратура в съдебно заседание или постановяването на допустим съдебен акт по съществото на спора е обезпечено от съда с уведомяването на прокурора за предмета на делото и

призоваването му за участие; 2. Ако е необходимо явяване, то следва ли същото да бъде в заседанието по същество (когато е даден ход на устните състезания) или е достатъчно явяването на прокурор в първото по делото заседание.

По първия въпрос, съдът излага следното:

В мотивите към Тълкувателно решение № 7 от 25.11.2010 г. на ВАС по т. д. № 3/2010 г.е посочено следното: „С използването на думата "задължително " законодателят е подсиллил именно императивния характер на тази норма. Ако законодателят искаше да изключи задължителния характер на участието на прокурор по тези дела или да предостави това участие на преценката на самия прокурор, той би го направил изрично.“

За допълнителна яснота АССГ се позова и на тълкуването на аналогични текстове на ГПК, дадено с Тълкувателно решение № 72 от 24.VI.1963 г. по гр. д. № 56/63 г.:“ В чл. 275, ал. 2 ГПК (отм., аналогичен на чл.336, ал.2 от сега действащия ГПК, бел. на съдията), при производството за поставяне под пълно и ограничено запрещение, законът изрично предвижда задължително участие на прокурора при разглеждане на делото. В производството по чл. 445 ГПК (отм., аналогичен на чл.550, ал3 от сега действащия ГПК, бел. на съдията) за обявяване на отсъствие или смърт законът предвижда изслушването на прокурора, което ще рече, че неговото явяване по делото е също задължително, защото, за да бъде изслушан, той трябва да се яви.“

Съгласно чл.127, т.6 от Конституцията на Република България (предишна т. 4 - ДВ, бр. 27 от 2006 г., изм., бр. 106 от 2023 г.), обаче, освен по наказателните дела от общ характер, в предвидените със закон случаи участва и в други дела в защита на значим обществен интерес или в интерес на лица, които се нуждаят от специална закрила.

Като се позовава на прякото действие на Конституцията, АССГ, II о., 23-ти състав тълкува чл.10, ал.1 от ЗОДОВ в смисъл, че участието на прокурор е задължително само по тези дела по ЗОДОВ, които са в защита на значим обществен интерес или в интерес на лица, които се нуждаят от специална закрила. Конкретният случай не е такъв. Делото не е със значим обществен интерес, доколкото в конкретното исково производство незаконосъобразно бездействие на НАП не се установява егга omnes-по отношение на всички лица, чиито данни са изтекли, а само по отношение на едно лице-ищеца. Ищецът не е с увреждане, което му пречи да формира и изразява воля, а

освен това е и представляван от процесуален представител-адвокат.

Освен това съгл. чл.16, ал.2 от АПК, прокурорът упражнява предоставените му от закона права съобразно правилата, установени за страните по делото. След като прокурорът има правата на страна по делото, то административният съд не разполага с правомощието да го „застави“ да се яви.

2. Ако явяването на прокурор по конкретното дело беше задължително, а то не е по изложените по-горе съображения, то явяването му щеше да бъде задължително и в заседанието по същество. Това разрешение следва от чл.16, ал.3 АПК, съгл. който „при участието си в административни дела прокурорът дава заключение“. Заключението касае спора по същество и следва да бъде дадено в хода на устните състезания по делото.

Разгледан по същество, искът е частично основателен, по следните съображения:

1. Съдебното производство е образувано е по искова молба (ИМ) вх.№27810/16.09.19 г. по регистъра на АССГ, след разделяне на производството по адм.д.№10466/19 г. с определение от 20.09.19 г., в частта, с която от Г. Б. С., чрез пълномощника й-адв.С. Ю., е предявен иск, който съдът квалифицира, с правно основание чл.79, параграф 1 и чл.82, параграф 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните), по реда на чл.203 и сл. АПК и чл.1 и сл. от ЗОДОВ, за осъждане на ответника Националната агенция по приходите да заплати на ищеца обезщетение в размер на 1000 лева за неимуществени вреди, настъпили от неправомерното бездействие на НАП да изпълни задължението си да защити по сигурен начин данните на ищеца като гражданин, станало причина да бъде допуснат пробив в информационната система на НАП, довело до публичното разкриване на личните данни на ищеца.

2. Фактическият състав, при осъществяването на който възниква правото на обезщетение за вреди, произтичащо пряко от член 82, параграф 1 от Общия регламент, включва претърпени материални или нематериални вреди настъпили в причинна връзка (в резултат на) нарушение на задължения на ответника, които произтичат от чл. 24 и чл. 32 от Регламента за защита на

данни, обуславят правна квалификация на иска по чл. 82, §1 вр. § 2 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните)

3. Релевантните факти по предявения иска са:

а) Бездействие на ответника да изпълни задълженията си по произтичат от чл. 24 и чл. 32 от Регламента, при спазване на принципите за законосъобразност и добросъвестност, залегнали в чл. 5 § 1 б. "а", както и по б. "е" от същия, а именно: личните данни трябва да бъдат обработвани по начин, който гарантира подходящо ниво на сигурност на личните данни, включително защита срещу неразрешено или незаконосъобразно обработване и срещу случайна загуба, унищожаване или повреждане, като се прилагат подходящи технически или организационни мерки („цялостност и поверителност“)

б) настъпването на заявените от ищеца неимуществени вреди;

в) пряка причинно-следствена връзка между заявеното фактическо основание на предявения иск- а) и неимуществените вреди- б).

Проекто-докладът по делото, включващ и разпределението на доказателствената тежест, в изпълнение указанията от ВАС, е приет без възражения от страните. Ответникът обаче не се справи с носената от него доказателствена тежест да докаже че не е отговорен за събитието, причинило вредата, тоест че липсва нарушение, в причинна връзка, с което са претърпени вредите.

Последицата от непроведеното успешно пълно и главно доказване се изразява в задължението на съда да приеме въведеното като основание на иска нарушение на чл.24 и чл.32 от Регламент (ЕС) 2016/679 за доказано. Разпоредбата на чл. 24 „Отговорност на администратора“ предвижда, че като взема предвид естеството, обхвата, контекста и целите на обработването, както и рисковете с различна вероятност и тежест за правата и свободите на физическите лица, администраторът въвежда подходящи технически и

организационни мерки, за да гарантира и да е в състояние да докаже, че обработването се извършва в съответствия с регламента. В допълнение, в чл. 32 са предвидени конкретните мерки които следва да се предприемат, а именно: „Като се имат предвид достиженията на техническия прогрес, разходите за прилагане и естеството, обхватът, контекстът и целите на обработването, както и рисковете с различна вероятност и тежест за правата и свободите на физическите лица, администраторът и обработващият лични данни прилагат подходящи технически и организационни мерки за осигуряване на съобразено с този риск ниво на сигурност, включително, *inter alia*, когато е целесъобразно: а) псевдонимизация и криптиране на личните данни; б) способност за гарантиране на постоянна поверителност, цялостност, наличност и устойчивост на системите и услугите за обработване; в) способност за своевременно възстановяване на наличността и достъпа до личните данни в случай на физически или технически инцидент; г) процес на редовно изпитване, преценяване и оценка на ефективността на техническите и организационните мерки с оглед да се гарантира сигурността на обработването.

Администраторът на лични данни по см. на чл. 4 § 7 от ОРЗД и при обработване на личните данни, следва да спазва принципите за законосъобразност и добросъвестност, залегнали в чл. 5 § 1 б. "а", както и по б. "е", а именно: *личните данни трябва да бъдат обработвани по начин, който гарантира подходящо ниво на сигурност на личните данни, включително защита срещу неразрешено или незаконосъобразно обработване и срещу случайна загуба, унищожаване или повреждане, като се прилагат подходящи технически или организационни мерки („цялостност и поверителност“).*

Във връзка с доказване на твърдените вреди от ищеца са ангажирани, съотв. при първоначалното разглеждане на делото са събрани гласни доказателства, които запазват силата си, без да е необходимо повторното им събиране при новото разглеждане на делото.

Във връзка със заявените вреди, настоящият състав споделя

разбирането, че в съответствие със съображения 1-во и 4-то за приемането на Общия регламент за защита на данните, защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни е основно право. Член 8, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз („Хартата“) и член 16, параграф 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС) предвиждат, че всеки има право на защита на личните му данни. Обработването на лични данни следва да е предназначено да служи на човечеството.

След като е накърнено основно право на ищеца, като физическо лице при обработването на личните му данни от ответника като администратор-неприложени от администратора на лични данни подходящи технически и организационни мерки за осигуряване ниво на сигурност, съобразено с риска, предвид достиженията на техническия прогрес, разходите за прилагане и естеството, обхватът, контекстът и целите на обработването, както и рисковете с различна вероятност и тежест за правата и свободите на физическите лица, което е направило възможно пробива в информационните масиви на НАП, нормално е да се приеме, че ищецът изпитва неудобство, чувства се притеснено и несигурно. Накърнени са легитимните му очаквания спрямо държавата за сигурност в личната и имуществената му сфера, предвид общодостъпната информация за възможни злоупотреби с личните му данни от тук нататък.

По тези съображения, при установяване на този вид обичайни неимуществени вреди не бива да се изхожда само от формалните, външни доказателства. Да се приеме обратното и да се изисква формално пълно доказване на причинените неимуществени вреди, изразяващи се притеснението от всевъзможни бъдещи евентуални злоупотреби с личните данни на ищеца, включително и да се преценява, доколко са обосновани в конкретния случай опасенията и преживения на ищец стрес, означава да се отрече необходимостта от защитата на обществените отношения, свързани с обработването на лични данни, дадена с Общия регламент и ЗЗЛД. В случая в

подкрепа на тези обичайни вреди са и събраните по делото гласни доказателства. Възприетото в т. II от ППВС № 4 от 23.12.1968 г. разрешение по въпроса за определянето на неимуществените вреди по справедливост не може да означава преценка по усмотрение на съда, която почива само на абстрактните представи на решаващия орган, тъй като тогава мотивите не биха могли да бъдат контролирани от по-горестоящата инстанция. Затова съдът трябва да посочи конкретни факти, които според него са установени по делото и обосновават размера на неимуществените вреди. Това не означава, че при спецификата на непозволеното увреждане по чл.1 от ЗОДОВ е необходимо ищецът да докаже всички факти и обстоятелства, отразяващи се на неимуществените вреди. Когато се твърди причиняване на болки и страдания над обичайните за такъв случай, то тогава тези болки и страдания трябва изрично да бъдат посочени в исковата молба и да бъдат доказани.

В случая, с ненадлежното изпълнение, представляващо бездействие да се изпълнят точно задълженията за защита на личните данни, довело „нарушение на сигурността на лични данни“-нарушение на сигурността, което води до „неразрешено разкриване или достъп до лични данни, които се предават, съхраняват или обработват по друг начин“, неизменно се причиняват вреди, които се изразяват в емоционални и психически терзания на личността.

Течът на лични данни неизменно е създавал риск от злоупотреби с тези данни. Обективното наличие на риск не произтича от медийното му отразяване-не то създава риска. Рискът сам по себе си е вреда, ако този риск в евентуален бъдещ момент се реализира, просто вредата ще бъде по-голяма.

Да се отрича наличието на вреда, означава да се отрече необходимостта от защита на личните данни и същите да се признаят за общодостъпни. Колко и кои точно лични данни на ищцата са изтекли, също не сочи на липса на вреда, след като безспорно лични данни на ищеца са изтекли в публичното пространство.

Въпросът дали това неразрешено разкриване е станало възможно от успешно

проведената хакерска атака и дали тя осъществява състав на престъпление е ирелевантен по делото- съдът не приравнява априори настъпилия противоправен резултат на противоправно бездействие на ответника, а съобразява процесуалните последици от проведеното по делото доказване. Не е налице основанието по чл.82, § 2 –ищецът не доказва, че по никакъв начин не е отговорен за събитието, причинило вредата. За да се освободи от отговорност, ответникът следваше да докаже, а той не успя, че е гарантирал подходящо ниво на сигурност на личните данни, включително срещу неразрешено или незаконосъобразно обработване, каквото представлява хакерската атака, чрез подходящи технически или организационни мерки.

С оглед на изложеното, съдът приема, че ищецът може да претендира обезщетение за обичайните неимуществени вреди от бездействието на ответника да изпълни задължението си да защити по сигурен начин данните ѝ като физическо лице, без да са нужни формални, външни доказателства за установяване на тези обичайни вреди, тъй като те настъпват винаги в резултат от нарушаването сигурността на данните, което обективно създава риск за злоупотреба с тях и е нормално лицето с нарушено права на защита да изпитва неудобство, несигурност и притеснение от този факт. В този случай размерът на обезщетението следва да се определи според стандарта на живот, за да не се превърне в източник на неоснователно обогатяване за пострадалия. Когато ищецът претендира вреди над обичайните, които са обусловени от конкретни, специфични обстоятелства, *следва да ги посочи в исквата молба и безспорно да ги докаже. В случая ищецът не доказва вреди над обичайните, включително и с показанията на посочения от него свидетел.*

При съобразяване с естеството на увреждането и стандарта на живот (вкл. минимално установената работна заплата за страната за 2019 г.-560 лева), съдът намира, че справедливото обезщетение за причинените обичайни вреди, които е търпял ищецът е в размер на 600 лева (чл.52 ЗЗД) и уважава иска до този размер. В останалата му част- до пълния му предявен размер от 1000 лева-искът се отхвърля.

По отношение на искането за присъждането на законна лихва, съдът излага следното:

Законната лихва върху дължимото обезщетение има обезщетителен характер, но тя не е обезщетение за вредите от деликта, а обезщетение за забавено изпълнение на парично задължение /Решение №153 от 2.06.2015 г. по гр.д. №6735/14 г., IV г.о.

Деликвентът дължи обезщетение на пострадалото лице в размер на доказаните имуществени и неимуществени вреди, както и законна лихва от датата на увреждането/ чл. 84, ал. 3 ЗЗД/. Лихвите се дължат върху размера на обезщетението, защото съгласно цитираната разпоредба, деликвентът се счита в забава без покана, т.е. от датата на увреждането. В този случай присъждането на законната лихва е последица от уважаването на главния иск - за обезщетението и тъй като не се предявява като самостоятелен иск не се дължи държавна такса. Силата на присъдено нещо се разпростира върху главния иск, но не и върху размера на законната лихва. Размерът на законната лихва ще подлежи на установяване в изпълнителното производство. Не съществува пречка ищецът да предяви като самостоятелен иск обезщетение в размер на законната лихва по чл. 86 ЗЗД. В този случай ще се дължи заплащането на държавна такса на основание чл. 72, ал. 1 ГПК - съдът ще бъде сезиран с два обективно съединени иска и ще дължи произнасяне по всеки един от тях с решението, като силата на присъдено нещо ще се разпростира и върху притезанието по двата иска. / Определение 406/15.07.2009 г. на ВКС, Първо ТО по ч. т. д. 300/2009 г./

В случая, ищецът е избрал да не предяви самостоятелен иск за обезщетение за забава в размер на законната лихва от датата на увреждането до датата на подаване на исковата молба и предявеният иск е само един. В съответствие с приетото за установено от фактическа страна, съдът присъжда законната лихва върху уважената част от исковата претенция-600 лева от 15.07.2019 г.

При този изход на спора и на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ съдът присъжда разноски за първоинстанционното съдебно производство, в размер общо на 40 лева-заплатени държавни такси. На процесуалния представител на

жалбоподателя-С. Ц. С.-Ю., осъществила процесуалното представителство на основание чл.38, ал.1, т.3 ЗА, ответникът следва на основание чл.38, ал.2 ЗА да заплати възнаграждение за всички съдебни инстанции дотук (чл.226, ал.3 АПК), което съдът определя в размер общо на 600 лева-чл.8, ал.1, т.1 от Наредба №1от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Правото на разноси е възникнало и за ответника, съразмерно на отхвърлената част от иска, за защитата му осъществена от юрисконсулт пред всички съдебни инстанции дотук. Предвид обема и качеството на осъществената реално защита и броя на проведените заседания, съдът определя в размер на 300 лева общо за всички съдебни инстанции дотук- чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, във връзка с чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, като съразмерно на уважената част от иска-чл.10, ал.4 ЗОДОВ, присъжда 120 лева.

Воден от гореизложеното, АССГ- II о., 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА, по иска с правно основание по чл.79, параграф 1 и чл.82, параграф 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО /Общ регламент относно защитата на данните, Националната агенция за приходите да заплати на Г. Б. С. с ЕГН: [ЕГН], сумата в размер на 600 (шестстотин) лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, настъпили от неправомерното бездействие на ответника да изпълни задължението си да защити по сигурен начин данните на ищцата като физическо лице, позволило неоторизиран достъп и разкриване на лични данни на ищцата, оповестено публично на 15.07.2019 г., заедно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на увреждането-15.07.2019 г. до окончателното изплащане на дължимото.

ОТХВЪРЛЯ иска до пълния му предявен размер за разликата до 1000 лева, като неоснователен.

ОСЪЖДА, на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ, вр.чл.226, ал.3 АПК, Националната агенция за приходите да заплати на Г. Б. С. с ЕГН: [ЕГН] сумата в размер на 40 (четиридесет) лева, заплатени държавни такси.

ОСЪЖДА, на основание чл.38, ал.2, вр.ал.1 т.3 ЗА, вр.чл.226, ал.3 АПК, Националната агенция за приходите да заплати на адвокат С. Ц. С.-Ю. –САК сумата в размер на 600 (шестстотин) лева възнаграждение за осъщественото от нея безплатно процесуално представителство на ищцата

ОСЪЖДА, на основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ, вр.чл.226, ал.3 АПК, на Г. Б. С. с ЕГН: [ЕГН] да заплати на Националната агенция за приходите сумата в размер на 120 (сто и двадесет) лева, юрисконсултско възнаграждение за всички съдебни инстанции дотук, съразмерно на отхвърлената част от иска.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните и СГП чрез изпращане на преписи от него.

СЪДИЯ: